

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

SANCTI|| IOANNIS|| DAMASCENI OPERA,||

Johannes <Damascenus>

Parisiis, 1577

De præpostero sui amore: & quòd nemo seipsum iustum pronunciare aut
laudare debet. cap. cxi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71880](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71880)

A Intolerabile hoc malum fugiamus. Serpentis doctrina est, demonum inuentum, hostis *Inuidia serpentis doctrina.*
 semen, poenae arrabo, pietatis impedimentum, via ad gehennam, regni priuatio.

Inuidos nonnulli vel per oculos solos morbum inuicere arbitrantur. Ego vero hoc quidem plane reuicio: illud autem aio, boni odio percitos demones, cum commodas sibi sipsis appositasque voluntates nacti sunt, omni modo iis ad id quod sibi proposuerunt, abuti: ita ut inuidorum etiam oculos ad voluntatis suae ministerium adhibeant.

Inuidia morbo laborantes vel ipsa quodammodo facies prodit. Siccus ipsis ac splendoris expers est oculus, tristes genae, collapsum supercilium, animus hoc affectu conturbatus, veritatis iudicium in rebus haudquaquam habens.

B Fortem audacem vocant, temperantem durum ac stupidum, iustum crudelem, prudentem versipellem. Magnificum ut profusum, liberale ut decoctorem traducunt: ac rursus eum, qui rem familiarē commodē administrat, ut preparatū ac tenacem criminatur. Ac, ne sim loquior, nullū virtutis genus est, quod apud eos vocabulo careat, à contrario vitio deriuato.

Proprium diaboli malum est inuidia, quae nec enuntari potest, nec medicinam recipit. *Proprium diaboli malum est inuidia.*
 Qui capitis dolore afficitur, dolorem suum medico exponit. Qui autem inuidia morbo premitur, quid dicat? Fratris bona me in merorem coniciunt: Vnusquisque id dicere erubescit. Heus tu, quid gemis? Tuum malum, an alienum bonum?

Canes, cum alimus, mansuetos efficiamus: inuidum autem beneficio afficientes, asperiores ac truculentiores eum reddimus. Neque enim ob ea beneficia, quae à te accipit, gaudet: Verum opibus tuis & copiis angitur. Cave itaque ne in diaboli laqueum incidas.

Pulchrum inuideri: turpis inuidia.

C Incede celsus, inuidos linquens humi.

Quidnam hominibus inuidis miserius excogitari queat? Cum gaudere ipsis, atque ex gaudio emolumentum percipere liceat, malūt tamen ob aliorum gloriam, nominisq; splendorem mœstitia affici, atque vnā cum ea mœstitia cruciatum quoque à Deo, poenamque intolerandam sibi accersere. *Chryf. Inuido nihil miserius.*

Inuidia perturbatione plena est. Inuidia ignis inextinctus. Inuidia detrimētum ac perniciem ad inuidentem ducit. Quemadmodum enim vermis lignum corrumpit: sic etiam inuidia eum quidem, qui inuidet, tabe conficit: eum autē, cui inuidetur splendidiorē reddit. *Simile.*

In rebus secundis, inuidiam effugere impossibile est.

Nihil sceleratius est, quam alterius felicitate morderi, disrumpi, contabescere.

D Nihil grauius est, nihil miserius, quam inuidia morbum contrahere, ac liuore confici. Ais te toto pectore Deum obsecrare, ut à libidinosis & venereis cogitationibus libereris. Ergo eodem modo eum toto animo, id quod maius est, roga, atque obsecra, ut à liuore atque inuidia vindiceris. Siquidem in execrandum hunc affectum magis propendes.

De prepostero sui amore: & quod nemo seipsum iustum pronunciare aut laudare debet.

C A P. C X I.

E MNIS vir sibi ipsi iustus esse videtur. Laudet te alienus, & non os tuum. Ne sis sapiens apud te ipsum. Viae stultorum rectae sunt in oculis suis. *Pro. 27a 3.*

Vae qui sapientes estis in oculis vestris, & coram vobismet ipsis prudentes. Qui dicunt, recede à me, ne appropinques mihi, quia purus sum. Isti fumus erunt in furore meo, ignis ardens tota die. Ecce scriptum est coram me: nō tacebo, sed reddam & retribuam in sinum eorum iniquitates eorum, & patrum suorum, dicit Dominus. *Esa. 5. 69.*

Non qui seipsum commendat, ille probatus est, sed quē Dominus cōmendat. *2. Cor. 10. Rom. 12.*

Omnes hoc vno nomine pij sumus, quod aliis impietatis condemnamus. *Na. 7.*
 Actionum suarum lenes ac placidi iudices, alienarum autem seueri censores.

D d ij

*Esai. ab-
bays.
Philantia
nihil gra-
uius.* Qui sua dūtaxat causa omnia faciunt, philantia, hoc est malū omnium grauissimū, stu-
deat. Quod quidem hoc affert, ut à societate atque commercio & amicitia quispiam ab-
horreat, iniusteq̃ & impiè se gerat. Natura enim hominem non ut soliuaga animantia
condidit, sed ut gregalia communibꝫque pascuis utentia: ut non sibi ipsi soli uiuat, ve-
rū etiam matri & patri, & fratribus, & uxori, & liberis, aliisque cognatis, & ami-
cis, & popularibus ac tribulibus suis, & patriæ, & prouincialibus suis, & omnibus ho-
minibus, atque insuper Vniuersitatis partibus ac toti mundo, multoq̃ etiam ante Deo &
creatori. Eum enim, siquidem rationis particeps est, societatis coniunctionisque studiosum,
& mundi & Dei amantem esse oportet, ut Deo quoque charus efficiatur.

Euagrii. O quā auersandus & execrandus est cæcus sui amor, cui omnia odio sunt.

De Dei donis ac beneficiis: & quod ea iis, qui honestè viuunt, mercedis loco
à Spiritu sancto rependuntur: & quod uenia indigni sint, qui di-
uinam gratiam muneribus & pecuniis mercantur.

C A P. C X I I.

Io. 3. **R**ESPONDIT Ioannes: Nemo potest accipere à seipso quic-
quam, nisi fuerit ei datum de coelo.
*Rom. 11.
Act. 8.* Sine poenitentia sunt dona & uocatio Dei.
Videns Simon, quia per manuum impositionē daretur Spi-
ritus sanctus, obtulit eis pecuniam, dicens, Date & mihi hanc
potestatem, ut cuiunque imposuero manus, accipiat Spiritum
sanctum. Petrus autem dixit ad eum: Pecunia tua tecum sit in
perditionem: quoniam donum Dei existimasti pecunia possideri. Non est tibi
pars neque fors in sermone isto. Cor enim tuum non est rectum coram Deo.
1ac. 1. Omne datum optimum, & omne donū perfectum, deforsum est, descendens à
patre luminum, apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio.

Inerti. Deus eorum, quos beneficiis afficit, saluti uehementius consulens, interdum non statim
Cur Deus dona sua ipsis impertit atque infundit: idq; utilitatis ipsorum causa: ne scilicet maiori sup-
no statim plicio obnoxij reddantur, qui diuinas gratias proculcarint, earum magnitudinem idcirco
quosdam ignorantes, quod facile ac celeriter eas consecuti sint.
*beneficio
afficiat.* Quæ Pater largitur, ministrante Filio, ac suppeditante Spiritu sancto, non ita largi-
tur, ut fert diuinæ maiestatis potestas, sed ut accipientibus conducit.

De his, qui malo gaudent, ac res improbas amplectuntur, & iustas
aspernantur.

C A P. C X I I I.

Psal. 9. 30 **C**OMPREENDVNTVR in consiliis, quibus cogitāt. Mu-
ta fiant labia dolosa, quæ loquuntur aduersus iustum iniqui-
tatem. Qui oderunt iustum, delinquent. Benedicentes ius-
tum, hæreditabunt terram.
33. 36
*Prø. 29.
17.* Sapientes & prudentes malos appellant. Viri sanguinum
participes odio habebunt sanctum. Qui iustum iudicat in-
iustum, & iniustum iustum, immundus & abominandus est a-
pud Deum. Qui impium iustū dicit, maledictus erit apud populos, & exosus
inter gentes. Qui lætantur cum malefecerint, & exultāt in rebus pessimis: quo-
rum viæ peruersæ sunt, & infames gressus eorum: quia elongant se à via recta, &
auertunt à iusta sententia. Qui lubens peccat, delectatur pugnis. Quærentè
mala, mala persequentur. Omni tempore oculi malorum expectant mala.
Esai. 30 Væ animæ eorum, quia inierunt consilium malum aduersum seipso, dicētes,
Vinciamus iustum, quoniam incōmodus est nobis. Ergo fructus operū suorum
come-